

Gruppebevegelsen idagInternasjonalt kristen-
arbeide i krigstid

Det er ingen god tid for internasjonalt arbeide nå. Krigen reiser gjerdet overalt, det blir isolasjon istedenfor samarbeide. Hvordan klarer de kristne denne påkjenningen? Det er flere tegn på at forbindelsene holder bedre enn under forrige krig. Gruppebevegelsen, som arbeider i over 60 land, har således med full kraft gått inn for å slå broer over grøftene, også etter krigens utbrudd. Den råder blandt annet over en kjernetropp av mennesker fra de forskjellige land som gir all sin tid og evne til dette arbeidet. Flere er i virksomhet her

i Norden. Vi treffer en av dem, Edward Goulding, en engelsk-mann som i forståelse med sitt land er blitt klar over at han kan gjøre en innsats her — ikke i et imperiums interesser, men for Guds rike. Edward Goulding har vært med i dette arbeidet i 10 år, i England, Amerika og de nordiske land og taler med letthet de forskjellige skandinaviske sprog. Vi spør ham hvordan det går med gruppens internasjonale arbeide nå.

— Vi prøver å holde alle forbindelser vedlike, gjennom brev og per-

„Vis ungdommen noe større enn krig som krever dem helt,“ sier Edward Goulding

sonlige besøk, flere er f. eks. reist til Finland. Og vi merker hvordan vi alle vil det samme, hvilken nasjon vi enn tilhører. Vi arbeider adskillig med å spre positiv litteratur, i England er f. eks. Buchmans radiotale om freden sendt ut i 2 millioner eksemplarer.

— Veien til fred?

— Det problemet er nok ikke løst i en håndvending! Men et lyspunkt er det at stadig fler ser at den egentlige krise idag ikke er politisk og økonomisk, men moralsk og åndelig. Vi erkjenner at krigens rot ligger i den menneskelige selvishet, i begjæret, uærligheten, urenheten. Vi kristne får innrømme, som en av årsakene, at vårt liv har vært så lite revolusjonært. Veien til virkelig fred går gjennom dette at den enkelte får et nytt sinn gjennom Jesus Kristus. Rent politisk vil det si at nasjonene blir villige til å ofre, at mitt land f. eks. blir rede til ikke bare å kreve, men å gi. Og vi må ta den risiko å

27 JAN 1940 ... krigstid

BY MISSIONÆREN

viser andre makter tillit. Det er ikke nok å stille opp krigsmål og så vente at freden kommer av sig selv. Vi må arbeide oss frem til fredsmålene.

— Hvordan går det med det rent personlige arbeide nå?

— En kan treffe på folk som er blitt rent lammet av krigen, de mener at det ikke kan nytte å drive på med dette personlige pusleriet nå. Men vi må jo se at situasjonen dypest sett er den samme enten det er krig eller ikke. Tenk på Paulus, han lå i uavlatelig kamp for Kristus, mot det onde — den politiske tilstanden rundt om ham influerte ikke meget på den kampen som jo er den egentlige kamp her i verden. Heldigvis er det ikke nødvendig med noe rasjoneringskort for å få Guds kraft og Guds ledelse. Forrådene er ubegrenset. Med sikte på å gi de enkelte en personlig erfaring om Kristus har vi gitt ut to brosjyrer nylig, om hvordan en skal lytte til Gud, og hvordan en skal lese i bibelen. — Den store kampanjen i desember har vist oss at tallrike mennesker nå erkjenner hvor

(Forts. side 4.)

nødvendig det er med moralsk opprustning.

— Hva mener De med moralsk opprustning?

— Jarlen av Athlone uttrykte det slik i en radiotale før jul: «Moralsk opprustning må bli grunnlaget for folkets liv, likesom det må bli grunnlaget for alle avtaler verden over. Moralsk opprustning betyr hjertets forandring til den nye ånd som må bli den rådende i alle forhold. Det er en oppfordring til oss om å la Guds vilje bli den avgjørende makt både for den enkelte, for hjemmene og for folkene.» Sagt med ett ord vil jeg for min del si at moralsk opprustning betyr omvendelse. Jeg tror det gjelder for alle oss kristne nå å erkjenne hvor langt borte folk flest står fra kristendommen, hvor lite de forstår av det vi vanligvis taler om. Vi må lære å ta dem der de er.

— Har situasjonen gjort slutt på optimismen?

— En må vel si at det er blitt mere alvor over mange kriser nå. Ikke så få er optatt med spørsmålet om vi står foran de siste tider. Vel — vi vet at Kristus har lovet å komme igjen, men vi vet ikke når. Og, som Frank Buchman pleier å si: det er så mange som ikke er klar over at Kristus er kommet første gang, at vi får tale om det før vi taler om det annet komme. Pågangsmotet er like stort idag som før, Gud er den samme. Det er umulig for en kristen å gi opp og bli motløs.

— Ser De noen særlige oppgaver for Norden nå?

— For vel et år siden sa Harry Blomberg at Norden kan bli folkeforsoner. Jeg tror de ordene var profetiske. Skal det skje, må hver enkelt begynne i sitt liv og virkeliggjøre sin kristendom i samfundslivet, hjem, forretning, industri, skole osv. Jeg nevner arbeidet blandt pedagoger som har resultert i et opprop om en ny ånd i oppdragelsesarbeidet, det har samlet over 5000 underskrifter. Det viser sig å ha stor betydning for oss alle å kunne samles om et slikt konkret arbeide som dette blandt pedagogene. Ellers er det endel som har sett en særlig oppgave i Nord-Norge nå, der trengs utvilsomt hjelp. Flere er reist til Kirkenes.

— Har De noe ønske for oss nordmenn idag?

— Det har vært talt endel om «den moralske ekvivalent til krig». Ungdommen trenger å få se noe som krever dem helt, noe annet enn krig. Er det ikke nettopp det vi kristne har å vise frem. Åndsmakt er det sterkeste i verden. Det er større å vinne mennesker for Gud enn å gå i krig. Det er større å bygge opp en ny fred enn å knuse fienden. En våbenseier er ingen triumf for Kristus. Vi trenger et aksjonsprogram som kaller på alle unge menns energi, som inspirerer dem til å våge alt for Kristus, og føre sitt folk og sin gruppe av folk inn under Guds kontroll. — Jeg skulde ønske at Norge kunde nå frem til den samme enhet og styrke som vi idag ser i Finland — uten å betale den samme blodige pris. Da må vi, hver enkelt,

la Gud få rive oss ut av all slapphet, så vi tar korset opp og følger Kristus i tillit til løftet: «Han som begynte en god gjerning i eder, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag.»

T.